

ПУБЛИКАЦИЯТА Е ПОЗДРАВ КЪМ Д-Р ИВАН АВРАМОВ, ПО СЛУЧАЙ РОЖДЕНИЯ МУ ДЕН ОТ Д-Р МИХРАН САНДЖАКЯН И ИЗПЪЛНЕНО ОБЕЩАНИЕ КЪМ ПОКОЙНАТА БИСТРА ВЕЛЧЕВА ДА ЗАПОЗНАЕМ БАЛЧИШКАТА ОБЩЕСТВЕННОСТ С ЛИЧНОСТТА И ТВОРЧЕСТВОТО НА Д-Р ИВАН АВРАМОВ.

Д-р Иван Аврамов като млад лекар работи в околия Генерал Тошево, селата Спасово и Преселенци. По-късно е завеждащ АГ отделение в Генерал Тошево и пръв инспектор по майчино и детско здравеопазване на окръг Толбухин. Приносът му за намаляване на детската смъртност е твърде голям. Той разкрива първата детска ясла в окръга и е организатор при създаване на мрежа от детски млечни кухни и сезонни детски ясли. Годици подред е преподавател в медицински университети на градовете Варна, Плевен и филиала в гр. Добрич. След обществените промени е избран за зам. кмет на гр. Добрич, а след пенсиониране се отдава на книжовна дейност. Издал е 14 белетристични книги. Член е на българската секция на международния съюз на лекарите - писатели със седалище гр. Париж.

ДОБРУДЖА

(Художествено-исторически очерк)

За мен, израснал като дете и младеж в Тракия край Пловдив, този район от страната бе неизвестен. Бил съм 8 годишно дете, когато обхванат от всенародна радост от присъединяване към България, научих и пеех наред с възрастните популярния химн : „О Добруджански край, ти наш си земен рай!“... С това се изчерпваха познанията ми за тази българска земя. При завършване на медицина, трябваше да работим три години на селски участък. Като млад лекар попаднах в непозната Добруджа. Никога не мога да забравя първата си среща с нея. След дълго нощно пътуване с влак, сутринта на 1-ви март пристигнах в гара Кардам. Пловдив ме изпрати с пролетен полъх и много цветя, а Добруджа ме посрещна с натрупана вечерта дебела снежна покривка. Първото ни запознаване стана чрез принудително романтично

пътуване с шейна от Кардам до село Спасово. Оглеждах се да зърна нещо от непознатия ми край. Уви! ... Зимният сумрак бе затиснал земята - видимост никаква. Нямаше и пътища - пълен снежен капан. Шейната следваше електрическите стълбове, движехме се само по жиците. Завит с голям кожух, излегнат върху сламата, дълго ги наблюдавах. Бели от натрупания сняг, жиците ми напомняха за Йовковия разказ... Започнах работа в селска амбулатория без да познавам тази земя. Първите ми впечатления от дивната природа на Добруджа получих по-късно, при един слънчевия залез... В края на летен ден, вървах пеша между две близки села. Насреща ми, огромният слънчев диск завършваше своята дневна обиколка. Загледах се в него. Когато той потъна зад избуялите царевичи, на хоризонта се реду-

ваха прекрасни багри с различен оттенък - от огнено-червени, оранжеви до светло и тъмно виолетови. Те се задържаха продължително до настъпване на пълна мрачина. Невиждана красота! ... И неволно се натрапи мисълта: „Защо в големия град не съм виждал подобно вълшебство“? Географската област Добруджа заема най-североизточната част на нашата Родина. Нейният ландшафт се мени според годишните времена. Добруджанската палнорама през всеки сезон е различна, необикновена и впечатляваща. Тя очарова всеки обичащ природата, който се унася в съзерцание. Лете преобладават безграничните ниви с буйна пшеница и царевича, които полюлявани от северняка напомнят морски талози. Масивите със зреещ слънчоглед са невероятно красиви. Като неизброими слънчеви лица, питите следят пътника и не

позволяват забрива. Мелодичните песни на чучулиги и хлопъчки на многобройни овчи стада доставят настроение, бодорост и неподозирана енергия. Природната картина се допълва от шахматно разположени горски пояси. Тези територии са естествена среда за много животни и птици, тяхно целогодишно убежище. Зиме, поясите ограничават преобладаващи североизточни ветрове и спират гонещите се из равнината големи снежни маси, като осигуряват влага за посевите. През престоя си в Добруджа (а той се оказа значително по-дълъг от 3 години) пътувах много и можах да я опозная. Добруджанският пейзаж спечели сърцето ми със своя простор и мащабност. Земята, небето, въздуха - цялата нейна природа ме плени и скоро разбрах, че съм привързан към тази земя. Харесвах безграничните, обширни по-

лета, плодородният чернозем покрит със златен килим, житата с налели едри класове. Обикнах безоблачното синьо небе, светлите слънчеви утрини, кадифените привечерни часове, както и красивото море край Албена и скалните лабиринти на Калиакра. Да не пропусна и горещото лятно слънце на жълтата и зимните виеполици с дълбок добруджански сняг. Заради тази земя отказах да се върна в Пловдив. И днес, в годините на житейския ми залез, пиша за нея с възхищение и неугасващи чувства на привързаност и възхвала. Говорейки за природата, не можем да не споменем перлата на добруджанското Черноморско крайбрежие - почивния комплекс Албена. Плиткият морски залив с приятна вода и прекрасна пясъчна плажна ивица, създават условия за желан отход и развлечения. Този утвърден морски курорт, с модерна

архитектурна хотелска база, сред добре поддържан градински парк има международна известност. Той задоволява и най-претенциозните вкусове на наши и чуждестранни летовници, за което говорят винаги заетите места. Друга изключителна забележителност на Добруджа е белокаменният град Балчик. Разположен амфитеатрално на морския бряг, сред високи ридове от бели, варовикови скали, той добива известност с двореца на румънската кралица Мария Единбургска, изграден през 1924 г. Неговата ботаническата градина е съхранена като изключителна туристическа атракция. Вниманието на посетителя е привлечено от прекрасна цветна градина. Невероятната гама от цветни багри и аромати се съчетава с изрядно поддържани алеи, пътечки и стълбички постлати с плочи, фонтани, езерца и малки водо-

пади. Посетителят е очарован от това изящество, което остава завинаги в неговите спомени. Няколко думи за историята на тази област... Към 5-ти век пр.н.е. тук проникват скитски племена и създават Скитското царство. Още по-рано, през 7-6 век пр.н.е. по Черноморския бряг на Добруджа са основани древните гръцки колонии - Томи (днес Констанца), Калатис - (Мангалия), Бизонне - (Каварна), Дионисополис - (Балчик) и др. До първи век пр.н.е. в района преобладават тракийските племена Гети, Кробизи, Теризи и др., а след това, влиза в състава на Великата Римска империя като провинция „Малка Скития“. През 3-ти до 5-ти век многократно е опустошавана от Готи, Хуни, Печенегите, Кумани и други варварски племена. От началото на 7-ми век